

KOPOTT KÖVEKEN

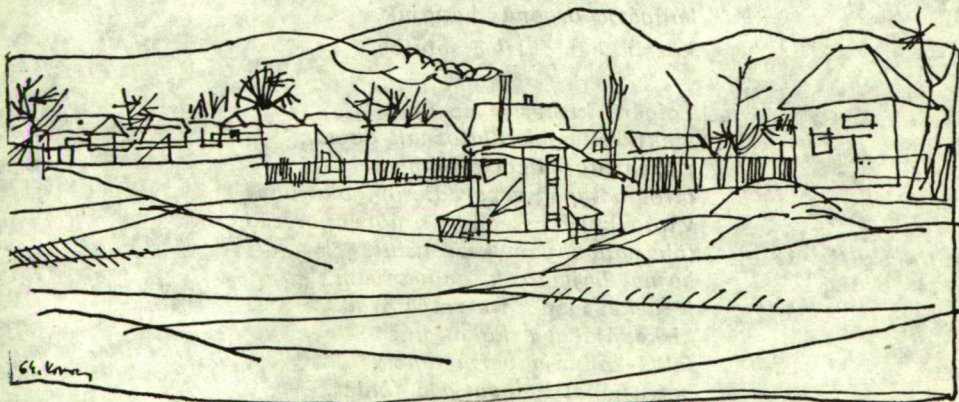
*A városokban — ahová elvetődöm
s utcáikat járom tikkadt-ismerősen —
a szélfújta terek körül
nem tudott égbe szökni
a tőkés beton-gőg sem.
Cirádás ablakok, gipszek mögött
dözsölt, böfögött
az uraság
s pár emeletnyi magasságban
kellő fenséggel éltette a hazát.
Port vertek fel nyikorgó szekerek.
Ki látta meg?*

*Körül a házak
kuksolnak itt, a földeken,
mint az alázat.
Sövények tövén bújt meg a szegény
s fakó virágaival a falakat
befutotta a törpe remény.
Dúlások űzték a nádasok
mögé e népet, e rettegőt,
csukva maradtak az ablakok
a világzengő szelek előtt.
Csak keskeny utat kaparhatott
a lopakodó itt magának
s tudta, ha kacskaringósra tapossa,
az ellenség rá nem találhat.*

*Óh, ti meglapult városok
s felperzselt lelkű lakók,
mit őriz itt a lobogás,
mit őriz itt a csók?
Csak a tornyok nyúltak a magasba
s a templomok meghíztak kővérré,
századokon át csordogált
a birtok-féltő isten vére;
csoda-e, ha átfolyt e koldus
nép erein, e hazátlan
akácok rongyos lombjai közt
a tízköröm-vájta barázdákban?*

Ballagok öles kerítések mentén,
 várva, hogy mögülük
 szólítsanak majd az ismerősök.
 Lelkükről nem vallanak a korhadt deszkák,
 sem gumislagos kertek,
 sem redőnyök.
 Hát hirdessek tíz-egynéhány év előtti
 krepp-papír jelszavakat?
 Útjára vitték talán e népet
 transzparenszek, ütemes tapsok alatt
 szédült vezérei,
 mikor csak az arcoknak
 – de nem a szíveknek! –
 kellett kifényleni?
 Óh, értelem, döngesd meg végre
 a begubódzások deszkakerítését,
 lásd, még keskenyek az utak,
 mint a hajdani szegénység!
 S lapos a város,
 mintha lebunkózta volna
 valami riadt félelem,
 s az önzés tornya
 ma is még így tartja fogva.

Itt járok most, e kopott köveken,
 hívom az időt,
 a világ tág kupoláiból
 ideérkezőt;
 suhogjon fel, villantsa meg
 a jövő ívelt útjait,
 melyek mentén gyémánt-honát e nép
 megépítheti holnapig!

Kovács Sándor rajza